

A Nhiên

Contents

A Nhiên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13

A Nhiên

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, âm soa dương thác, linh dị thần quái, ngắn, hơi buồnChuyển ngữ: YingieQuý, những kẻ đã chết khôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-nhien>

1. Chương 1

Nghiêm Mục chậm rãi mở cửa, trong nhà quả nhiên không có một bóng người. Anh thở dài một hơi, mệt mỏi ngồi trên ghế. Giờ phút này, anh chỉ muốn uống một ly —

Coca cola năm 82 thì sao? Meow....

Một con mèo đen toàn thân ghé vào cửa sổ liếm liếm móng vuốt, uể oải mở miệng.

Là Lafite, là La — Fite! Không đúng, là uống nước đun sôi để nguội thôi!

A Nhiên ném bút, con mèo phiền phức này làm đứt mạch suy nghĩ của cậu. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cậu phát hiện mình đã quên tiếp theo nên viết như thế nào. Cậu trừng mắt nhìn cái thứ không hề biết xấu hổ trước mắt, nhin không được đưa tay ra, định ôm lấy nó hung hăng lắc nó, nhưng mà, tay cậu lại xuyên qua người con mèo đen.

Ồ, đúng vậy, A Nhiên là một con quỷ.

Cậu luôn quên mình không thể chạm vào tất cả các vật thể có sinh mệnh.

Thực tế, ngay cả tên mình là gì cậu cũng không nhớ.

Từ lúc cậu ý thức được cậu là quỷ, cậu đã bị nhốt ở trong căn phòng này.
Không ai đến bắt cậu, cậu cũng không ra được.
Cô hồn dã quỷ.
Lần đầu tiên Tiểu Hắc nhìn thấy cậu, đã nói như vậy.
Tiểu Hắc là tên của con mèo đen kia.
Ngoài tên đó, nó còn tên là Meo Meo, Thạch Thạch, rồi thì Mắt Xanh...
A Nhiên mỗi lần thấy nó đều gọi một tên khác nhau, bởi vì cậu cảm thấy như vậy rất thú vị.
Có lần cậu gọi nó là “Kiệt Luân”.
Kết quả là Tiểu Hắc dựng thẳng lông, đuổi A Nhiên chạy khắp phòng, làm lộn xộn không ít thứ.
Làm hại cậu phải dọn dẹp một lúc lâu trước khi Nghiêm Mục trở về.
Nghiêm Mục là chủ nhân của căn phòng này.
Cũng là nhân vật nam duy nhất trong tiểu thuyết A Nhiên đang viết.
A Nhiên tự nhận mình là một con quỷ luôn tích cực hướng về phía trước.
Cậu không giống như một vài con quỷ khác, chỉ thích đêm hôm đi hù dọa người khác.
Cậu thích viết tiểu thuyết.
Mà sở thích này, bắt đầu từ khi Nghiêm Mục dọn tới đây.
Trước lúc ấy, cậu ở trong căn phòng trống vắng này, đã được ba năm.
Khi đó, ngoài con mèo đen mỗi ngày đúng giờ chạy từ tầng 6 xuống tầng 3 phơi nắng,
Làm bạn với cậu chỉ có cái ghế dựa thiếu chân cùng với một đồng báo cũ vứt đi.
Sau đó có một ngày, cậu ngồi trên ghế, để tờ báo trên đùi, sau đó nhắm mắt lại, ngón tay trịnh trọng chỉ xuống một điểm —
Một chữ “Nhiên”.
Cậu hớn hở quay đầu, nhìn con mèo đen đang ở trên cửa sổ, hét lên: Meo Meo, tao tên là A Nhiên!
Meo Meo đảo đảo con mắt màu xanh của nó: Xin chào, A Nhiên.

2. Chương 2

Việc A Nhiên thích làm nhất đó là quan sát Nghiêm Mục,
Mà cậu lại là một con quỷ có trí tưởng tượng vô cùng phong phú.
Ví dụ như buổi tối Nghiêm Mục tan tầm trở về gọi mua đồ ăn, A Nhiên sẽ nghĩ rằng: Cuối tuần khẳng định là có một người đẹp đến đây ăn cơm;
Ví dụ như Nghiêm Mục cau mày gọi điện thoại, A Nhiên sẽ lắc đầu: Nhất định là cổ phiếu giảm.
Lại ví dụ như Nghiêm Mục bỗng nhiên uống rượu một mình, A Nhiên sẽ thở dài: Hối thế gian tình ái là chi...
Rồi sáng ra, cậu thao thao bất tuyệt không biết chán đem những gì cậu thấy, cậu nghĩ kể lại cho con mèo đen nghe.
Con mèo đen buồn ngủ, thấy cậu quá ồn ào,
Liền chạy đến chỗ tủ TV, tha một quyển sổ nhỏ vứt lại cho A Nhiên, nói: Viết xuống đây.

A Nhiên nhìn mèo đen, lại nhìn quyển sổ, kể từ đó trở đi, cậu có sở thích mới.

Ở dưới ngòi bút của cậu.

Nghiêm Mục đã làm đại hiệp 12 lần, làm thần y 7 lần, làm phú thương đệ nhất thiên hạ 4 lần.

Tổng cộng cứu người 113 lần, cưới 33 người vợ, có 42 đứa con.

Mấy câu chuyện đều lấy “Nghiêm Mục” làm nhân vật chính.

Đánh giá của Tiểu Hắc là — Quá vô vị.

Nhưng nó có một chút ngạc nhiên, Vì sao đều là bối cảnh cổ đại?

Đối với việc này, A Nhiên giải thích: Bởi vì Nghiêm Mục đẹp, hơn nữa khi anh bước đi, lưng luôn thẳng tắp, nhìn rất có cảm giác cao thủ võ lâm cổ đại.

Thời điểm khi nói câu đó, đôi mắt A Nhiên cười đến cong cong.

Tiểu Hắc cũng không thèm nhìn cậu nữa, cuộn đuôi, ngủ tiếp.

Thực ra A Nhiên cũng có chút canh cánh trong lòng với đánh giá của Tiểu Hắc.

Cậu cũng không hiểu vì sao mình phải để ý đến nhận định của một con mèo.

Cậu cắn bút, nghĩ nghĩ cẩn thận, có lẽ điều mà cậu để ý chính là —

Không ngờ mình viết về Nghiêm Mục vô vị như vậy!

Cậu ngày nào cũng nghiêm túc quan sát Nghiêm Mục như vậy,

Sau đó lại nghiêm túc viết ra những tưởng tượng của mình như vậy,

Thế mà, cậu lại viết không tốt.

A Nhiên bỗng có chút chán nản: Đại Bạch (= =|||), mày nói xem, tao cũng không muốn viết như vậy, tao

A Nhiên quay đầu nhìn cửa sổ, mèo đen đã không thấy đâu,

Nơi đó chỉ có bóng cây loang lổ, hơi lay động.

Cậu vội nhìn đồng hồ: 5h.

Nghiêm Mục sắp về nhà.

Cậu phải dọn dẹp xong mọi thứ, trước khi anh về tới nơi.

3. Chương 3

Nghiêm Mục là một người hơi nghiêm túc.

Mặt anh luôn bình tĩnh, nhìn qua có vẻ rất không vui vẻ.

Lúc A Nhiên còn chưa biết tên anh, cậu luôn gọi anh là “Không vui tiên sinh”.

Đến tận bây giờ, A Nhiên vẫn nhớ rõ lần đầu tiên cậu nhìn thấy vị không vui tiên sinh này.

Hôm đó trời mưa suốt, mèo đen cũng không tới.

A Nhiên ở trong phòng một mình chơi nhảy ô vuông.

Trò này cũng chẳng có gì hay, nhưng cậu lại có thể chơi nguyên một ngày.

Đúng lúc cậu nhảy đến cửa, rồi làm bộ mình nhảy quá mệt, định ngồi nghỉ một chút, cánh cửa bỗng nhiên mở ra.

3 năm, 1095 ngày,

Cánh cửa lần đầu tiên mở ra.

A Nhiên đứng sững ở nơi đó.

Có một người đàn ông đứng ở cửa, khoảng cách giữa họ thật gần.

Gần đến mức A Nhiên có thể thấy rõ lông mi, đôi mắt, mũi, môi của anh,

Thậm chí còn cả vết bẩn nhỏ trên cổ áo tây trang phẳng phiu của anh.

Anh nhìn A Nhiên, nhẹ giọng nói: Tôi đến rồi.

A Nhiên mở trừng mắt nhìn người ấy chậm rãi đi tới rồi chậm rãi đi xuyên qua thân thể cậu.

Tựa như ánh sáng mặt trời chiếu trên người cậu.

Có chút nóng, có chút đau.

Sau đó A Nhiên mới biết, căn phòng trống này cuối cùng đã có người chuyển đến.

Câu “Tôi đến rồi”, là lời chào đầu tiên của vị chủ nhân với đối với căn nhà.

Ngày hôm sau, khi mèo đen xuất hiện ở cửa sổ, thấy bên trong căn phòng đầy đồ, còn có một người đàn ông đang đi tới đi lui.

Con mèo chẳng bao giờ thấy có biểu tình kia ngạc nhiên: Đây là sao?

A Nhiên khoái trá giới thiệu với mèo đen:

Xanh Xanh, đây là —

Chủ nhân của tao? Hàng xóm của tao? Bạn của tao?

Hình như đều không đúng.

Cậu buồn bã suy nghĩ một lát, sau đó bình tĩnh: Xanh Xanh, đây là người ở chung với tao!

Mèo đen quét đuôi một cái.

A Nhiên ở trong phòng bay tới bay đi, bay đến mèo đen nhìn phát mệt: Ồ, người ở chung, nghe cũng không tệ lắm.

Sau một lúc, A Nhiên đã dọn dẹp xong.

Cái bút cậu dùng để viết thì để trên bàn trà;

Quyển sổ toàn chuyện xưa của Nghiêm Mục thì để dưới tủ TV;

Chậu hoa thì được cậu đặt ở chỗ Tiểu Hắc vẫn ngủ;

Đồng tiền xu bị cậu nhặt lên lúc sáng tiếp tục đặt ở góc bàn;

...

Tất cả đã xong.

5h30, Nghiêm Mục đúng giờ mở cửa.

A Nhiên đứng trước mặt anh, vẫy vẫy tay thật mạnh:

Nghiêm Mục, mừng anh về nhà.

4. Chương 4

Nghiêm Mục, sao anh lại xào cà rồi, không đổi thức ăn khác được a.

A Nhiên chỉ vào một bàn toàn cà thổ dài.

Nghiêm Mục, tôi nói với anh nhé, hôm nay Tiểu Hắc nói truyện tôi viết rất vô vị.
Nghiêm Mục đang rửa bát, A Nhiên ngồi trên vò nước, mây chau mặt ủ.
Oa, Nghiêm Mục, anh lười muốn chết, quần áo hôm qua chưa giặt, còn xem TV.
Nghiêm Mục lập tức ngồi lên người A Nhiên, nhảm chán đổi kênh.
Nghiêm Mục, ngủ ngon.
Phụt, đèn tắt.
Trong phòng tối om, thế giới im lặng.
A Nhiên nghe tiếng hít thở vững vàng của Nghiêm Mục, lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ.
Mỗi tối, A Nhiên thích nằm trên sô pha, nhìn bầu trời đêm tối đen ngấn người.
Từ sau khi thành quỹ, cậu chưa bao giờ đói, cũng chẳng bao giờ buồn ngủ.
Cho nên thời gian trở nên vô cùng dài.
Mỗi đêm như thế, A Nhiên thường xuyên nghĩ xem khi còn sống mình rốt cuộc là một người như thế nào.
Tiểu Hắc nói, diện mạo của cậu, theo loài người mà nói, có lẽ là hơn 20 tuổi.
Hóa ra mình còn rất trẻ.
Vậy tại sao còn trẻ như vậy, đã phải rời khỏi thế gian này?
Tự sát, tình sát (bị giết vì tình), báo thù, ngoài ý muốn.
Đầu cậu đã tưởng tượng qua vô số nguyên nhân cái chết của cậu,
Ví dụ như cậu là một sinh viên yếu đuối, bị đả kích do thất tình, nên tự sát;
Hoặc cậu là một thiếu gia nhà giàu phản nghịch, đắc tội phải một tay anh chị lợi hại nào đó, bị giết;
Hoặc thực ra chỉ là điện trong nhà bị rò, cậu không cẩn thận liền bái bai thế giới.
Nghĩ đến cuối cùng, cậu cũng không nhịn được cười.
Cậu quả đúng là một người vô vị a.
Mà không biết từ khi nào, cậu cũng tưởng tượng đủ thứ liên quan đến Nghiêm Mục:
Trong nhà anh có bao nhiêu người, từng hẹn hò với bao nhiêu cô nàng,
Bộ dáng khi anh làm việc, khi anh gặp gỡ người khác, khi anh cãi nhau....
Đủ kiểu Nghiêm Mục khác nhau,
Như một ngôi sao, thấp sáng bầu trời đêm tối đen.
Có đôi khi A Nhiên cảm thấy, có lẽ cậu có thể dựa vào ngôi sao đó cả đời.
Quỹ cũng có cuộc đời ư?
Cậu không biết.
A Nhiên ngồi xuống sô pha.
Cậu cầm lấy cái cốc Nghiêm Mục đặt trên bàn, uống một ngụm.
Đó là một cái chén trống không, bên trong không có một giọt nước.
Cậu chỉ muốn làm động tác này một lần.
Tựa như một người bình thường vậy.
Giống một người bình thường nghĩ nghĩ chuyện gì đó, uống uống nước,

Sau đó đợi bình minh.

5. Chương 5

Vì sao gần đây “Nghiêm Mục” trong tiểu thuyết đào hoa thế, ngay cả con trai cũng thích anh ta?

Tiểu Hắc, ấy, không, hôm nay nó tên là Sao Nhỏ, móng vuốt của Sao Nhỏ đặt quyển sổ, nghi hoặc hỏi.

A Nhiên đáp ứng: Nghiêm Mục là người tốt, con gái lẫn con trai đều thích anh ấy, điều này rất bình thường.

Sao Nhỏ nhẹ nhàng nhảy lên cửa sổ, chọn một tư thoải thoải mái rồi nằm xuống: Trong tiểu thuyết thì rất bình thường. Nhưng mà, A Nhiên, cậu có điểm không bình thường.

A Nhiên không nói gì.

Mèo đen chậm rãi nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau nó nghe thấy hình như A Nhiên có nói gì đó.

Đáng tiếc ánh mặt trời rất ấm áp, nó đã ngủ mất rồi.

Tiểu Hắc không ngờ rằng, qua vài ngày, Nghiêm Mục cũng bắt đầu không bình thường.

Bởi vì anh đã phát hiện ra sự tồn tại của A Nhiên.

Đó là một buổi sáng trời trong lành.

Tiểu Hắc đang ngủ, A Nhiên đang nằm trên sofa nghiêm túc nghiên cứu phải viết đoạn sau tiểu thuyết như thế nào,

Nghiêm Mục đột nhiên mở cửa đi vào.

A Nhiên hoảng sợ.

Có điều là không cần lo lắng, anh chỉ về lấy cái chìa khóa anh quên mang theo, anh không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì.

Nhưng mà, cậu đã quên quyển sổ bìa màu lam có chút xa lạ kia.

Nó bỗng nhiên xuất hiện ở trên bàn trà nhà anh.

A Nhiên nhìn Nghiêm Mục lộ ra biểu tình hoang mang, sau đó chậm rãi mở quyển sổ ra.

Cho nên, sau đó thế nào?

A, a, a, mà không biết sao? Cả sáng anh ấy không đi làm, chỉ ở nhà đọc quyển sổ kia!

Tiểu Hắc gãi gãi móng vuốt: Đừng lo, biết đâu anh ta cho là mình mộng du viết ra.

A Nhiên lắc đầu: Biết đâu anh ấy lập tức chuyển nhà.

Giọng của cậu khô khốc, tựa như lá cây cuối thu khô vàng, gió thổi qua một cái, liền rụng xuống.

Tối đến, Nghiêm Mục về nhà.

A Nhiên không lớn tiếng hô “Mình anh về nhà” như thường lệ, mà chỉ ngồi trên sofa.

Cậu ngồi vô cùng ngay ngắn.

Cậu đang chờ “tuyên án”.

Thực ra sáng nay cậu đã nghĩ ra một tình tiết rất thú vị muốn bỏ vào tiểu thuyết, nhưng không còn cơ hội viết nữa rồi.

Cậu lại nghĩ tiếp rằng có lẽ bắt đầu từ sáng mai, cậu sẽ không được thấy Nghiêm Mục nữa.

Cậu có chút khổ sở.

Hóa ra làm quý, cũng sẽ cảm thấy khổ sở.

Cậu thấy Nghiêm Mục buông thứ gì đó trên tay xuống, đứng ở cạnh sô pha, hình như có chút ngẩn ngơ.

Qua một hồi lâu, anh hơi run nhẹ nhẹ nói: Tôi đã về rồi. Cậu... có ở đây không?

Im lặng.

Nghiêm Mục đợi một lúc, rồi lại tiếp tục nói: A... Nhiên?

A Nhiên mở to hai mắt.

Một giây đó, cậu dường như nghe thấy tiếng tim mình nảy lên.

Thành, thích,

Anh ấy quả thực nghĩ rằng mình đang ở đây.

A Nhiên.

Nghiêm Mục, anh ấy, gọi tên mình.

Sao anh ấy biết tên mình?

Sao anh ấy có thể không biết tên mình cơ chứ.

Trong những câu chuyện về “Nghiêm Mục”,

Luôn xuất hiện một nhân vật phụ tên “A Nhiên”, cậu mang theo một con mèo tên là “Tiểu Hắc”.

Có đôi khi cậu là người bán mứt quả bên đường, cậu bán cho “Nghiêm Mục” một cây mứt quả.

Có đôi khi cậu là người kể chuyện trong tửu lâu, cậu kể về câu chuyện của “Nghiêm Mục”;

Thậm chí, cậu còn là người làm thuê tại tiệm may trong thành, y phục của “Nghiêm Mục” là do tay cậu làm ra;

....

Cậu giống như NPC trong thế giới game,

Không ngừng dùng những phương thức bình thường mà hợp lí gặp mặt “Nghiêm Mục” rồi lại tách ra.

Thực sự bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhưng đó là ước nguyện xa xỉ nhất giấu ở đáy lòng quý hồn A Nhiên.

6. Chương 6

Mèo đen có chút đau đầu.

Vì sao một con mèo lại phải nghe một con quý kể lể?

Mấy câu chuyện của loài người, có nhiều chuyện nó không hiểu gì cả.

Vì sao cậu không trả lời anh ta, chỉ cần cậu sẵn lòng, anh ta có thể nghe được giọng nói của cậu, không phải hay sao?

A Nhiên lại không nói lời nào.

Cậu gần đây luôn như vậy.

Tiểu Hắc cũng không sốt ruột.

Nó thông thả bước những bước tao nhã trên cửa sổ, khó có được hôm trời đẹp như hôm nay, thế mà nó lại không ngủ.

Anh ấy là người, tao là quý.

Tiểu Hắc dừng lại.

Bọn tao ở dưới cùng một mái nhà, như thế đã thật không tốt với anh ấy. Tao không muốn làm hại anh ấy thêm.

Mèo đen ngồi xuống, nó nghiêng đầu nhìn A Nhiên một lúc, nói: A Nhiên, cậu có bao giờ nghĩ về sau này không?

A Nhiên ngẩn ra.

Mèo đen chưa bao giờ hỏi cậu về mấy chuyện “tương lai” linh tinh.

Cũng giống như cậu chưa bao giờ hỏi nó, một con mèo vì sao biết nói chuyện, vì sao biết nhiều chuyện như thế.

Ai cũng có một vài câu hỏi không muốn trả lời.

Cậu nghĩ rằng đây chính là ký kết ngầm giữa họ.

A Nhiên vươn tay, muốn kiểm tra Tiểu Hắc, nhưng tay cậu vẫn xuyên qua thân thể mèo đen như cũ: Tiểu Hắc, mà nói sau này tao sẽ như thế nào?

Tiểu Hắc hắt hơi một cái: Tôi chỉ là một con mèo. Tôi không biết.

A Nhiên thu tay về, xoay người sang chỗ khác, nói: Nếu có một ngày mà biết, nhất định phải nói cho tao đầu tiên.

Mèo đen không trả lời cậu.

Đúng lúc A Nhiên tưởng nó đã ngủ rồi,

Cậu lại nghe mèo đen lẩm bẩm một câu: A Nhiên, đừng nghĩ nhiều về “sau này” như thế.

7. Chương 7

Nghiêm Mục mua một cái chuông gió.

Anh treo nó ở một vị trí trong nhà mà gió bên ngoài tuyệt đối không thổi tới được.

A Nhiên, nếu cậu nguyện ý nói chuyện với tôi, hãy rung rung chiếc chuông gió này nhé.

Nghiêm Mục nói xong, ngồi trên sofa bắt đầu làm việc.

A Nhiên nhìn cái chuông gió.

Một thứ đơn giản xinh xắn như vậy, cậu biết, cậu chỉ cần dùng hơi thổi một chút, là có thể phát ra thanh âm lạnh lạnh —

Đình đình... Đình đình...

Nhưng cậu không thể.

Lạch cạch.

Mèo đen như mọi khi dừng lại ở ban công, lại phát hiện ra A Nhiên, còn có Nghiêm Mục đều đang cùng nhìn nó.

Vì sao Nghiêm mục ở — Meow?

Mèo đen còn chưa kịp hỏi ra miệng, đã bị Nghiêm Mục bế lên.

Anh nhìn mèo đen một lúc, rồi thử thăm dò, gọi nhỏ: Tiểu Hắc?

A Nhiên đứng ở phía sau Nghiêm Mục nở nụ cười, thích thú nhìn Nghiêm Mục quấy rối mèo đen.

Nghiêm Mục, hôm nay nó không tên là Tiểu Hắc, tên là A Bảo rồi!

Nghiêm Mục, A Bảo rất thích ngủ, anh bắt nó dậy chạy bộ đi.
Nghiêm Mục, anh gãi gãi cổ nó đi, nó thích như vậy nhất.
Meow — Meow — Meow
A Bảo cố gắng kháng nghị.
Một người, một quý, một mèo, một khoảng thời gian vui vẻ.
Mày nhìn thấy cậu ấy đúng không?
Mãi mới ngừng lại được, Nghiêm Mục mở miệng nói.
Tiểu Hắc nhìn A Nhiên.
Cậu đang đứng bên cạnh chuông gió, không biết đang nghĩ cái gì.
Nghiêm Mục thả Tiểu Hắc xuống, Tiểu Hắc lập tức nhảy lên cửa sổ, nằm bò xuống.
Mày nói xem vì sao anh ấy không sợ tao?
A Nhiên nhìn cái chuông gió, hình như thực sự không biết phải làm sao.
Tiểu Hắc hí mắt liếm liếm lông: Vì sao anh ta phải sợ cậu?
Cậu thích anh ta như vậy, vì sao anh ta phải sợ cậu?
Nghiêm Mục đi đến bên cái chuông gió, anh đứng đối diện với A Nhiên.
Khoảng cách giữa họ chỉ là một chuỗi chuông gió.
Bọn họ nhìn nhau.
Tiểu Hắc đã ngủ mất rồi.
Một cơn gió không biết từ đâu tới, thổi trúng chuông gió làm nó vang lên:
Đình đình, đình đình, đình đình...
Nghiêm Mục chậm rãi mở to mắt, tựa hồ có chút khó tin.
Tiếng chuông gió vẫn vang lên.
Nghiêm mục nở nụ cười, nói: Xin chào, A Nhiên.

8. Chương 8

A Nhiên dường như lại trở về làm A Nhiên trước kia.
Cậu bắt đầu thường xuyên chơi đùa cùng Nghiêm Mục.
Ví dụ như khi Nghiêm Mục đang xem TV thảnh thơi sẽ hỏi xem cậu ở đâu, A Nhiên liền thổi thổi vào tai anh.
Thế là Nghiêm Mục sẽ biết: À, ở bên phải tôi.
Nghiêm Mục vào bếp xào rau, A Nhiên ở phòng khách sẽ rung chuông gió loạn lên, khiến cho Tiểu Hắc phát cáu mãi.
Còn có khi Nghiêm Mục đang ngủ, A Nhiên thường xuyên trộm kéo chăn của anh xuống,
Sau đó Nghiêm Mục sẽ cười rộ lên: A Nhiên, đừng nghịch nào.
Nhưng, cho dù đã thừa nhận sự tồn tại của mình, A Nhiên cũng chưa từng mở miệng nói chuyện với anh.
Nghiêm Mục nghĩ rằng bởi vì nguyên nhân nào đó, A Nhiên không có cách nào mở miệng nói chuyện.
Liền tìm giấy bút, muốn nói chuyện qua giấy.

A Nhiên nghĩ rằng anh sẽ hỏi mình mấy câu kiểu cậu tên gì, bao nhiêu tuổi, Kết quả là Nghiêm Mục lại vẽ một căn nhà.

Có phòng khách, có phòng ngủ, có một cái ghế sofa thật dài, trên sofa có một người.

Đó là Nghiêm Mục.

Nghiêm Mục buông bút xuống, nói: A Nhiên, nhanh vẽ nào, cậu đang ở đâu?

A Nhiên do dự một chút, rồi cầm bút lên.

Cậu viết một chữ “Giới” thật to bên trái Nghiêm Mục bé trên giấy, sau đó vẽ thêm một hình tròn.

* “Giới” – “ ”, vẽ thêm vòng tròn “o” là thành hình người.

Nghiêm Mục quay đầu về bên trái, mỉm cười: A Nhiên.

Thực sự A Nhiên vẫn không rõ vì sao Nghiêm Mục phải đối xử với một con quỷ tốt như vậy, Không hề sợ cậu chút nào, còn đôi khi cùng cậu chơi mấy trò chơi nhàm chán.

Nếu anh là một đứa bé mấy tuổi thì miễn đi,

Nhưng anh rõ ràng là một người trưởng thành.

Cậu muốn biết như vậy, thì hỏi anh ta không phải là được sao.

Tiểu Hắc cảm thấy con người thật sự rất nhàm chán,

Khi còn sống nghĩ nhiều như vậy còn chưa tính, chết rồi mà vẫn còn nghĩ nhiều như thế.

A Nhiên chớp mắt: Bông Tuyết, sao lần nào mây cũng chạy từ tầng 6 xuống tầng 3 phơi nắng?

Đôi mắt màu xanh của Bông Tuyết dưới ánh mặt trời chói lọi đã nheo thành một đường thẳng tắp.

Nó hình như phải suy nghĩ rất lâu, sau đó nói: Không biết. Có lẽ là vì ánh nắng tầng 3 vừa đủ độ ấm áp.

A Nhiên dựng thẳng ngón cái: Bông Tuyết, mây nhất định là tốt nghiệp Bắc Đại (đại học Bắc Kinh), thực triết lí.

Bông Tuyết không để ý đến cậu.

Chỉ nhẹ nhàng nhảy từ trên cửa sổ ra ngoài: A Nhiên, sắp 15 tháng 7 rồi.

9. Chương 9

Từ sau khi thành quỷ, A Nhiên không có chút khái niệm với thời gian.

Nhưng trong năm, có một ngày cậu biết.

Rằm tháng 7, quỷ môn khai, vạn quỷ tề xuất. (cửa quỷ mở ra, vạn quỷ đều xuất hiện)

Ngày ấy gần như là ngày hội của quỷ hồn.

Nhưng đối với A Nhiên mà nói, lại là nỗi khổ.

Ngày này hằng năm, cậu đều phải chống chọi với cảm giác áp bách khiến cậu hít thở không thông.

Cậu thậm chí còn không đứng thẳng được.

Tựa như một con cá xa rời mặt nước.

Quay cuồng trên mặt đất, mỗi một giây phút đều là giày vò.

Là một sinh hồn.

Cô hồn dã quỷ không người cúng tế, cũng không chiếm giữ một thân thể còn sống nào.

Linh hồn mỏng manh không thể chịu nổi cái không khí hung thần đó.

Chỉ vô tình một cái là sẽ tan thành tro bụi.

Nhưng mà A Nhiên lại gắng gượng được qua ba năm.

Ngay cả Tiểu Hắc cũng có chút bất ngờ.

Thời điểm đó cậu nghĩ cái gì?

A Nhiên cúi đầu một chút, cười: Nghĩ, tao nhất định không thể chết được.

Nhưng cậu chết rồi.

Tiểu Hắc bình thản nói ra sự thật.

Đúng vậy, chỉ là, chỉ là tao cảm thấy vẫn còn tiếc nuối, không thể lại chết lần nữa.

A Nhiên đưa tay ra cẩn thận nhìn.

So sánh với mỗi lần trước, cứ qua mỗi lần 15 tháng 7, thân thể cậu lại trong suốt hơn một chút.

Có lẽ một ngày nào đó, cậu sẽ trở thành trong suốt như không khí.

Quan hệ giữa A Nhiên và Nghiêm Mục càng lúc càng tốt.

Chỉ cần Nghiêm Mục ở nhà, bọn họ sẽ cùng nhau làm rất nhiều chuyện mà Tiểu Hắc thấy vô cùng vô vị.

Ví dụ như cùng chơi cờ, cùng nhau dọn dẹp vệ sinh, hoặc là nằm trên sofa xem TV.

Trong nhà chỗ nào cũng là giấy bút bọn họ nói chuyện với nhau.

A Nhiên cũng vẫn viết tiểu thuyết như thường lệ.

Tiểu Hắc chế nhạo cậu: Nghiêm Mục không đánh giá cảnh trên giường này của cậu à?

Đúng vậy, còn có cảnh trên giường.

Phân cảnh đại hiệp Nghiêm Mục cùng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ hôn môi trên giường.

Lúc trước A Nhiên vì viết đoạn này, mặt ghen đến đỏ bừng.

A Nhiên hiếm có được lần không phản bác lại nó, chỉ cắn bút nghĩ hôm nay phải viết tình tiết gì.

Vất vả lắm mới có linh cảm, mở tập tiểu thuyết ra, lại gây cả người.

Trên đó có một câu chuyện, là Nghiêm Mục viết.

Đại ý là từng có một đôi yêu nhau, “Nghiêm Mục” cùng “Giản Nhiên”, tình yêu của bọn họ không được cha mẹ chấp nhận, người hai nhà lấy cái chết ép họ tách ra. Bọn họ không còn cách nào khác, vì thế hẹn nhau, chờ sau khi tốt nghiệp đại học, cùng đến thành phố này làm việc, sau đó lại bên nhau. Sau đó, “Nghiêm Mục” theo lời hẹn ước đến đây, còn “Giản Nhiên” gặp tai nạn, đã qua đời ba năm trước. Đúng lúc này, “Nghiêm Mục” bỗng nhiên ở trong căn nhà mới thuê, gặp một con quỷ tên là “A Nhiên”.

A Nhiên cùng Tiểu Hắc đọc xong.

Đó là một câu chuyện theo khuôn sáo cũ, không phải sao?

A Nhiên nói như vậy, Tiểu Hắc không trả lời gì.

Một lát sau, cậu thở dài: Tao không phải Giản Nhiên. Nhưng, anh ấy lại cho rằng tao là Giản Nhiên.

Cho nên Nghiêm Mục mới có thể không sợ cậu, còn đối xử với cậu tốt như vậy.

Hóa ra là do nguyên nhân này.

Anh ấy nghĩ rằng A Nhiên chính là Giản Nhiên.

Tiểu Hắc nhảy lên cửa sổ, lưỡi biếng nằm xuống.

A Nhiên dường như nghĩ đến cái gì đó, phì một tiếng cười: Cún Ngốc, cái này gọi là “Âm soa dương thác” đúng không.

* “Âm soa dương thác” (hay Âm kém dương sai) – : Sai sót ngoài ý muốn do một số nguyên nhân xảy ra, nhầm lẫn nảy sinh trong hoàn cảnh ngẫu nhiên, tình cờ.

Tiểu Hắc nhướn mắt: Cậu gọi ai là Cún Ngốc?

A Nhiên thu lại nụ cười, nhỏ giọng nói: Nếu có thể, tao thực sự muốn thời gian ở bên cạnh anh ấy dài hơn một chút.

10. Chương 10

Thật lâu trước kia, A Nhiên cũng đã từng nghĩ, cậu bị nhốt ở trong căn phòng này, có phải là đang đợi người nào hay không.

Cha mẹ, người yêu, bạn bè.

Cuối cùng cậu chờ được Nghiêm Mục đến.

Nghiêm Mục là một điều bất ngờ ngoài ý muốn.

A Nhiên rất muốn tự nói với mình, mình chính là Giản Nhiên dưới ngòi bút của anh, anh chính là người mà cậu đang đợi.

Nhưng, cậu không phải.

Cậu chỉ là một người qua đường, là một NPC, là một sự hiểu lầm.

Ngay cả cái tên “A Nhiên” này cũng là ăn trộm từ trên báo.

Cậu kết quả vẫn là chẳng có gì cả.

Thật sự là khiến quý thất vọng mà.

Đêm A Nhiên tan biến đúng là 15 tháng 7.

Nghiêm Mục hình như rất mệt, đi ngủ sớm.

Lúc đó A Nhiên đau đến ngã trên mặt đất không dậy nổi.

Tiểu Hắc đứng ở trên cửa sổ nhìn cậu, trong cặp mắt xanh biếc không nhìn ra một tia gợn sóng.

A Nhiên nhìn Tiểu Hắc, bỗng nhiên nở nụ cười: Xin lỗi, bắt mày đợi lâu như vậy, cuối cùng có thể báo cáo kết quả rồi.

Nghiêm Mục là điều ngoài ý muốn của A Nhiên.

A Nhiên lại là điều ngoài ý muốn của Tiểu Hắc.

Cô hồn không thể bắt, kỳ hạn không thể không kéo dài,

Thế gian này, luôn luôn có những chuyện nằm ngoài mong đợi của con người.

Đây chỉ là ngoài ý muốn.

Tiểu Hắc nhảy đến bên cạnh cậu, nhẹ giọng nói: Cậu có muốn tạm biệt anh ta không? Tôi có thể giúp cậu.

Nó vừa nói xong, A Nhiên chỉ cảm thấy trên người nhẹ bẫng, mọi đau đớn đều biến mất.

A Nhiên nhìn nhìn chính mình, sau đó chậm rãi đưa tay xoa đầu Tiểu Hắc.

Lông xù à.

Hóa ra sờ Tiểu Hắc có cảm giác này.

Cậu đứng lên không ngừng chạm vào sofa, bàn ăn, TV,

Còn có quyển sổ đầy những truyện kia...
Những thứ cậu chạm vào hằng ngày,
Giờ phút này, lại có cảm giác không giống nhau.
Cậu đi thẳng một đường, cuối cùng, cậu mở cửa phòng ngủ của Nghiêm Mục.
Nghiêm Mục, Nghiêm Mục.
Nghiêm Mục hơi hơi mở mắt: Ai vậy?
Là một chàng trai tuổi còn rất trẻ.
Tóc của cậu nhìn qua rất mềm, khiến cho người ta nhìn không được muốn vò lấy.
Mắt của cậu rất sáng, khi cười lên, đôi môi cong cong, miệng còn không ngừng gọi:
Nghiêm Mục, Nghiêm Mục.
Giọng nói trong trẻo như tiếng chuông gió.
Cậu ấy là ai?
Nghiêm Mục rất buồn ngủ.
Đôi mắt anh cố mở ra, rồi lại khép vào.
Có một giọng nói vang lên trong đầu anh: Là A Nhiên.
Anh cuối cùng cũng nghĩ ra.
À, là A Nhiên.
A Nhiên, A Nhiên.
A Nhiên mỉm cười lên tiếng: Em đến rồi.

11. Chương 11

Ta từng gặp một con quỷ, cậu ấy gọi là A Nhiên.
Nghiêm túc mà nói, A Nhiên là công việc của ta.
Cậu ấy là sinh hồn, ta cần phải bắt cậu ấy quay về địa phủ báo cáo kết quả làm việc.
Nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, ta không thể làm được.
Bởi vì vậy, ta không thể không đợi ở nhân gian bốn năm.
Ta biến thành một con mèo, ngày nào cũng ở bên cạnh cậu ấy để chờ đợi cơ hội.
A Nhiên là một con quỷ rất kỳ quái, cậu ấy không giống bất kì con quỷ nào ta từng gặp qua —
Bọn chúng luôn hoặc là im lặng, hoặc là kêu thảm, hoặc là rít gào...
Còn A Nhiên rất vui vẻ.
Cậu ấy mỗi ngày đều nói chuyện phiếm cùng ta, nói không ngừng, cười cũng không ngừng.
Cậu ấy còn cho ta một đồng tên.
Làm quỷ mà làm đến vui vẻ như cậu ấy, thực sự là vô cùng hiếm thấy.
Sau đó cậu ấy thích viết tiểu thuyết, bởi vì cậu ấy yêu một người đàn ông.
Cậu ấy thích quan sát anh ta.
Sau đó vì anh ta mà sáng tác đủ loại truyện.

Ta từng đọc qua những câu chuyện A Nhiên viết.
Nói thực, giống như nước lọc ấy, rất vô vị.
Nhưng cậu ấy vẫn viết không biết mệt.
À, đúng rồi, sau đó có một ngày, người đàn ông kia rốt cục phát hiện ra sự tồn tại của cậu ấy.
Thế nhưng anh ta không hề sợ A Nhiên, còn chủ động nói với cậu là cùng chơi với cậu.
Đó là một người đàn ông kì quái.
Một người còn kì quái hơn cả một con quỷ kì quái.
Ta cảm thấy ta cũng kì quái, bởi vì không hề cảm thấy giữa bọn họ có gì kì quái.
Ta có một hứng thú ác độc.
Ta kiên nhẫn nhìn màn kịch ‘A Nhiên’ này, nghĩ xem sau đó sẽ diễn cái gì, nghĩ xem bao giờ nó sẽ kết thúc.
Điều này dường như là một kịch bản cũ rích.
Bình thản, luôn bình thản.
Ta chờ mong những tình tiết thú vị hơn xuất hiện, nhưng không có gì.
Nhưng ta vẫn xem đến thú vị.
A Nhiên nói quan hệ giữa cậu và Nghiêm Mục là “Âm soa dương thác”.
Người mà anh ta chờ không phải là cậu ấy.
Quỷ mà anh ta chờ cũng không phải là cậu ấy.
Nhưng bọn họ lại gặp nhau như thế.
Ta muốn nói, cái cụm từ “âm soa dương thác” này, có đôi khi cũng gọi là “duyên”.
Có những thứ không hiểu vì sao, từ xưa đến nay đã chẳng thể giải thích sự tồn tại của nó.
Tựa như một sợi dây, một ngày không biết, bỗng nhiên trói chặt lấy người.
Nó đột nhiên xuất hiện, rồi lại đột nhiên biến mất.
Nó giày vò người ta cả đời.
Thực ra ta vẫn nghĩ rằng, có lẽ A Nhiên biết ta là ai lâu rồi.
Nhưng cậu ấy lại làm bộ như không biết.
Ta luôn muốn biết rốt cuộc trong lòng cậu nghĩ gì.
Người xem, quan hệ giữa cậu ấy và Nghiêm Mục tốt như vậy,
Nhưng chẳng chịu lên tiếng để anh ta nghe thấy.
Cậu ấy tự giấu mình đi.
Trước kia không biết ta đã nghe ai từng nói qua, lòng người là thứ khó hiểu nhất thế giới này.
Lời này xem ra thực sự rất chính xác.
Không biết sau này Nghiêm Mục còn nhớ về A Nhiên hay không.
Anh ta sẽ coi cậu như một giấc mộng khi còn trẻ,
Hay là đem cậu đặt trong đáy lòng, vĩnh viễn không nói với người nào khác?
Ta nhớ lại khi A Nhiên kể với ta về lần đầu tiên cậu ấy gặp Nghiêm Mục.
Nghiêm Mục nói với cậu ấy: Tôi đến rồi.

Cậu ấy đã nghĩ: Ồ, người tôi chờ đã đến tìm tôi rồi.

Đó là khởi đầu của bọn họ.

Nhưng đến cuối cùng mới phát hiện ra, hóa ra không phải như thế.

Ta cảm thấy A Nhiên có chút ngốc nghếch, điều này thì có quan hệ gì đâu?

Cuối cùng, ta cho cậu ấy một cơ hội.

Có lẽ cậu ấy sẽ muốn nói lời tạm biệt với Nghiêm Mục,

Ta đoán cậu ấy sẽ lớn tiếng nói cho Nghiêm Mục: Hãy nhớ đến tôi, tôi là A Nhiên.

Kết quả cậu ấy chỉ nói với Nghiêm Mục: Em đến rồi.

Đó là kết thúc của bọn họ.

Đó là khởi đầu, cũng là kết thúc.

Đó là kết thúc, cũng là khởi đầu.

Thực ra ta đã quên nói cho A Nhiên một câu:

Tầng ba có ánh mặt trời vừa đủ độ ấm hay không tôi không biết,

Nhưng,

Tầng ba có phong cảnh đẹp nhất.

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-nhien>